

Viastrý, cestov

2*14

FRANTIŠEK KINSKÝ
LUCIE KOLDOVÁ
BERDYCH NA SÍTI
RÉMI DECROIX

Vlastní cestou s novou aplikací od Allianz

Jak ze svého chytrého mobilu
udělat ještě něco chytřejšího?
Nová aplikace Na cesty s Kolbabou

S vámi od A do Z

Allianz

Jiří Kolbaba, cestovatel, lyžař a klient Allianz.

na začátek

Stanislav Bernard
spolumajitel Rodinného pivovaru Bernard

Před časem mě oslovil nakladatel Tomáš Brandejs, jestli bych nenapsal knížku, a já si uvědomil, skoro mě to až šokovalo, že uplynulo už téměř čtvrtstoletí od chvíle, kdy začal příběh našeho pivovaru. Za tu dlouhou dobu se přihodilo moře věcí, a tak jsem si řekl, že je o čem psát. Ta knížka ale není jen o pivovaru, je také o mně, zachycuje můj způsob uvažování, jsou v ní mé pohledy na pivovarnictví, podnikání, korupci, na českou společnost i Evropskou unii... Vracím se i do svého dětství, ale hlavní linka knížky je unikátní příběh pivovaru. Získali jsme jej v hrozném stavu, za strašných finančních podmínek – a minulý měsíc jsme se v anketě Czech Top 100 stali druhou nejobdivovanější potravinářskou firmou ČR. Při psaní knížky mi naplno došlo, že po celé ty roky bylo mé ztotožnění s firmou tak silné, že ačkoliv jsem se věnoval rodině i svým mnoha zájmům, sportu, kamarádům, dobré muzice, skoro jsem zapomněl vnímat samotný život. Jako by šel trochu bokem, v hlavě jsem měl – až v pivovaru uděláme to, dokončíme ono... Soustředit se na něco, co člověk považuje za důležité, je v pořádku, ale mé soustředění na firmu bylo, dá se říct, totální. Ne že bych na něj myslel v každém okamžiku, že bych vůbec nevypnul, ale vnitřní nastavení jsem měl takové, že jsem si nedokázal vychutnat obyčejné chvíle. V poslední době jsem se začal víc zajímat o to, kdo vůbec jsme, kam jdeme a proč tam jdeme. Kdybych někdy psal další knihu, byla by spíš o tom, že život je potřeba vnímat v jeho pestrosti, uživat si všechno, co přináší. My jsme totiž zvyklí neustále reagovat na podněty zvenčí a zapomínáme na sebe. Já jsem zapomněl vnímat sám sebe, zapomněl jsem, jak chutná život. Změnit to jde jen tak, že se člověk otevře svým pocitům, upraví své vnitřní nastavení, své priority. Na druhé straně si uvědomuju, že kdybych to neměl takhle nastavené, firma by stoprocentně nebyla tam, kde je, a pravděpodobně by ani nepřežila. Samozřejmě si přeju, aby se pivovar dál rozvíjel, a budu tomu věnovat část své energie, ale zároveň to vnitřně chci dělat jinak, aby to ostatní už nebylo „pod čarou“. George Matthew Adams řekl – Mrhat časem nemůžeme, dokážeme pouze mrhat sami sebou. A to nechci. Na sebe už zapomínat nebudu.

Držte se!

vlastní cestou 2¹⁴

duben – květen – červen

editor
Boris Dočekal
redakce
Stanislav Bernard
Zdeněk Mikulášek
Markéta Navrátilová
design
Štěpán Malovec
jazyková poradkyně
Věra Bláhová
tisk
Indigoprint, s. r. o.
vydavatel
Rodinný pivovar Bernard, a. s.

Magazín Vlastní cestou vychází čtvrtletně. Chcete-li jej dostávat do poštovní schránky, navštivte www.bernard.cz (hlavní menu > Magazín Vlastní cestou). Vaše připomínky a náměty můžete zasílat na pivovar@bernard.cz

Magazín Vlastní cestou je zaregistrován na Ministerstvu kultury ČR pod evidenčním číslem MK ČR E 14164.

ilustrace na obálce > Jaromír 99

obsah

04 – U toho mám být? rozhovor s hrabětem Františkem Kinským	29 – Novinky informace z pivovaru
10 – V krajině bříšší po povodni povídka Stanislava Berana	30 – Dawson City – Duch komiks
14 – Novinky informace z pivovaru	32 – Po stopách Ernesta Hemingwaye reportáž
16 – Designérka v mužském světě lahůdka ze světa designu	37 – Neviditelný fejeton Arifa Salichova
20 – Berdych na síti fotoreportáž	38 – Renesanční Slavonice Vysočina a okolí
26 – Kouzlo dobré kuchyně spočívá v jednoduchosti rozhovor s Rémi Decroixem	

www.bernard.cz

U toho mám být?

říká
hrabě František Kinský

Lidé jsou překvapeni, že na ně nekřičím jako Trautenberk na Anče. Strašné, co se před lety hustilo do dětí. Snad ještě horší propagandou byl příhlouplý, šišlavý kníže, kterého Rumcajs v každém dílu hravě přelstil. To snad nejsem já!

▼
Váš otec chtěl kostelecký zámek upravit na památník rodiny Kinských. Byl by spokojený s tím, co jste vybudoval?

Je to dva a půl roku, co otec zemřel. Viděl dům hotový a v hrubých obrysech i zařízený. On měl skutečně v úmyslu vytvořit jakési rodinné mauzoleum. V jistém kompromisu jsem se pokusil jeho představu i ducha domu zachovat – v patře, které slouží jako prohlídkový okruh, koukají Kinští ze všech zdí. V tom dalším je galerie, kde pořádáme i koncerty.

Takže byl spokojený?

Byl. Říkal – udělal to hezky. On mně onikal.

Váš otec vždycky tvrdil, že pustit se do oprav zámku je ekonomická sebevražda.

Ekonomicky jsem se zavraždil několikrát. Ale vidíte, přežil jsem to. Byl jsem vždycky poslušným synem, a tak jsem otcova přání, pokud to bylo jen trochu možné, plnil. Cítil jsem k němu respekt, obdiv, tak jsem v té ekonomické sebevraždě pokračoval a jeho vizi dotáhl do konečné podoby. Ale pocit, že je všechno hotové, tady člověk nebude mít nikdy – expozici stále dotvírám a měním, aby lidé měli důvod přijít znovu. Nechci tady muzeum. Ten dům musí žít, aby ti, kteří sem přijdou, měli pocit, že přišli ke mně domů. I když ve skutečnosti žijeme z praktických důvodů v protilehlé, původně hospodářské budově. Zámek se totiž přes zimu jen temperuje. Ale kolečko plynoměru se přesto nepetržitě točí. Až mi z toho větru vlají vlasy na hlavě.

Zmínil jste, že jste byl poslušný syn. Lépe jsem znal vašeho bratra Antonína, který bohužel nedávno zemřel. Ten, myslím, moc poslušný nebyl...

Tonio byl v podstatě taky poslušný. Jen jsme s ním prožili pár malérků, ale vlastně docela roztomilých. Nikdy neudělal ostudu. Jako jeho nejslavnější a nepřekonaný kousek se traduje pravdivá historika – coby ošetřovatel, brigádník pražské ZOO, bez váhání slupl banány opicím.

Nekladou se v historických rodinách na nejstaršího syna větší nároky, protože jednou má převzít rodinný majetek?

Učili mě obratně manipulovat s přiborem, povstat v momentě, kdy vchází dáma, a poděkovat, když pro vás někdo něco udělá. Ostatní těžko posoudím třetím okem.

Vím, že jste hodně spoléhal na Antonína, že vám jako spolumajitel v některých věcech poradí. Jak moc ho v tomhle postrádáte?

V zámeckém parku jsme otevřeli kavárnu. S jejím gastronomickým provozem jsem na Toniův čich, schopnosti i zkušenosti skutečně spoléhal. Léta byl mimo jiné nájemcem kavárny v sousedním zámku v Častolovicích, a tak přesně vystihl, jak oslovit běžného turistu. Ten chce na výletě řízek, a pokud možno co nejlevnější. Tonio věděl, že nelze provozovat kavárnu výhradně v symbióze pomyslného zámeckého luxusu a navíc v malém městečku sto třicet kilometrů od Prahy. Projekt se podařil, kavárna je elegantní a útulná a má příjemné venkovní posezení. V létě je plná cyklistů a maminek s kočárky.

Před lety jste mi řekli, že nepočítáte s tím, že by se kostelecký zámek někdy uživil sám. Platí to?

Obávám se, že ano. Tehdy jsem považoval za ideál, že to, co vydělám na vstupném a prodeji suvenýrů, pokryje provoz zámku. Otevřel jsem ho ale ve chvíli, kdy zámecká turistika začala intenzivně klesat. Už se nehrnou zájezdy nejrůznějších organizací, z čehož jsou všichni provozovatelé zámků nešťastní. Každoročně však máme dva dny v sezóně dávno dopředu vyprodáno. Navštěvníci se dokonce objednávají, aby se v těch termínech dostali na prohlídky. Vedu je totiž já a vyprávím rodinné historiky. Někoho zajímají moje vzpomínky, jiný se přijde podívat, jestli náhodou nemám kolem

únor 2014

krku fiží a na hlavě bílou paruku. A každou prohlídku zakončím otázkou, v jakém příbuzenském poměru jsem ke Karlu Schwarzenbergovi. Říkám – můj dědeček byl bratrem prababičky Karla Schwarzenberga, co je on mého?

Synovec?

Ano. Když se potkáme, trvám na tom, aby mi říkal – strýčku. Je o deset let starší než já a jistě znáte jeho prostořekost. Dovedete si tedy představit, co mi odpoví.

Ještě se vrátím k vašemu otci. Setkal jsem se s řadou aristokratů, ale on na mě udělal asi největší dojem. Jaký byl tatínek?

Odpovím na to z druhé strany – když jsem se oženil a měl děti, moje žena mě upozorňovala, že si s nimi nehraju. Já si s nimi hrál, ale asi ne dostatečně. Řekl jsem jí – omlouvám se, ale se mnou si vlastně taky nikdo nehrál. Můj otec nebyl tím tatínkem, který s vámi leze po čtyřech a lepší modely. Aní on sám to doma nezažil. Jen před spaním mi četl. A to

z knížek, které bavily i jeho, třeba indiánky. Stál tak trochu opodál, ale byl pro mě vzorem. Obdivoval jsem, jak si počíná. Měl geniální odhad na to, co se stane.

Vy jste, pokud vím, měl velmi dobrý vztah s dědečkem...

Úžasný. Po něm se jmenuju František. On byl známý Herodes. Popravdě děti dost nesnášel. Narodil se v roce 1879. Tenkrát děti přivedli ráno ke snídani, aby políbily tatínkovi ruku. Pak je na celý den převzaly guvernanky. A vy jste je viděl zase až u večeře. Ale pro mě měl dědeček slabost. Říkával – rodiče nemusíš milovat, ale musíš je ctít. Měl jsem k němu přesně takový vztah a navíc jsem ho stejně jako otce miloval.

Tohle není moc originální otázka, nicméně v historických rodinách se na ni nelze nezeptat. Máte dceru a syna, kdo jednou Kostelec převezme?

Po otci jsem správu rodinného majetku převzal já. V návaznosti na rodinné tradice

přejde dědictví na mého syna. Kristian žije v Kostelci, učí se, jak zámek funguje. Už nyní má ve své režii provoz zámecké kavárny. Dcera Barbora žije se svojí rodinou v Praze. Živí se tlumočením a překládáním. Neumím si představit, že bych ji z jejího prostředí vytrhl. Ale důležitý pro mě je pocit jistoty, že se i v tomto ohledu na ni případně můžu spolehnout. Mně otec všechno svěřil v roce 2003. Jemu bylo devadesát a mně padesát sedm. Neměl jsem ale pocit, že na něco čekám. Žil jsem si svůj život v Praze a měl zajímavou práci. Myslím, že si Kristian ještě počká.

Nebylo trochu zvláštní přejít z místa kreativního ředitele reklamní agentury, kde jste zažíval značný hukot, do kosteleckého poklidu?

Bylo tady takové ticho, že jsem ani nemohl spát. Ze začátku jsem si skoro musel práci vymýšlet, protože jsem byl zvyklý na jiné tempo. Ale musím říct, že jsem z reklamy odešel v ten pravý čas. Byl jsem jiná generace než ti mladí a možná jsem přestával jejich

FRANTIŠEK KINSKÝ *1947

Vystudoval střední průmyslovou školu stavební a nedokončil studium na Fakultě žurnalistiky UK. Skoro celý svůj profesní život působil především v reklamě. Naposled jako kreativní ředitel velké nadnárodní reklamní agentury. Nyní se stará o rodinný majetek a zámek v Kostelci nad Orlicí.

kreativním nápadům rozumět. Říkal jsem jim – proč zrovna takhle? No protože je to krásný, odpovídali. A já na to – ty prodáváš zubní pastu a děláš k tomu příběh jako k polovině Matrixu! Člověk si vezme pastu a vyčistí si zuby. Proč při té příležitosti létat v trojrozměrném prostoru? To jsou efekty do reklamy na parfém a ne na zubní pastu za třicet korun! Prostě jsem jim přestával rozumět a oni si asi říkali – co nám to vykládá ten stařík.

Váš bratr mi jednou vykládal, jak snadno se mu cestovalo po Evropě, protože všude žili nějakí příbuzní. Přiletěl třeba do Madridu, zaklepal na konkrétní dveře a bylo o něj postaráno...

To bylo tak – pokud přijížděli příbuzní a jejich přátelé za dob minulých do Čech, vždycky mohli zaklepat na dveře našeho bytu v Praze v Provaznické ulici a věděli, že o ně bude postaráno. Provaznická byla pro všechny záchytným bodem. Můj otec byl chodící Gothajský almanach. Přesně si pamatoval, kdo je kdo, a říkal – počkej, tvůj dědeček byl ten a ten a byl bratranec v druhém kolenu mé babičky. Pak se všem věnoval, provedl je Prahou. Pověděl jim všechno, co věděl, včetně nejrůznějších drbů. A obráceně jsme zase my mohli v cizině zaklepat na dveře příbuzných nebo známých a stačilo říct – já jsem Kinský z Provaznické ulice a byl jsem srdečně přivítán. Tohle zaklínadlo otvíralo dveře po celém světě.

Co říkáte názoru Karla Schwarzenberga, že aristokracie nemá budoucnost?

Určitě nemá budoucnost ve stejném smyslu jako kdysi. Ale je docela zábavné, že to říká zrovna člověk, kterému právě jeho původ otvírá mnohé dveře. Proč zrovna Karel, pán v letech, se v prezidentské volbě stal takovým favoritem mladých lidí? To je to, co má v sobě jako v koze – tradici, která se projevuje v jeho chování, ve způsobu vystupování i vyjadřování, přestože by člověk řekl, že mluví jednoduše. Když se potkal s Condoleeou Rice, americkou ministryní zahraničí, a políbil jí ruku, byla prostě pať a úplně mu propadla. Karel má v sobě přesně to, o čem tvrdí, že je mrtvé.

Pochopil jsem to jinak. Že si myslí, že časem se historické rodiny rozpustí v běžné populaci.

To asi ano, protože dřív všichni žili mezi sebou. V době mého dědečka aristokracie tvořila uzavřený svět. A on byl opravdu jedním z posledních aristokratů toho přežitého typu. Ale ten hodný, ne takový, o kterých nás učili.

Kromě starostí o zámek, lesy a podíl v cihelně jste si přibral i další. Proč se angažujete v komunální a krajské politice? Musíte se stykat i s lidmi, kteří ani zdaleka nemají chování, o němž jste mluvil.

Do kosteleckého zastupitelstva jsem šel, protože jsem měl pocit, že v místě, kde žiju, bych měl něco udělat. Nechtěl jsem přihlížet, mlčet nebo naopak jen příliš mluvit. Do krajské politiky jsem se dostal tak – hnutí Východočechů stálo o moje jméno a ksicht. Ti lidé mě zaujali, a tak jsem řekl – já vám

ho půjčím, ale budu na nevolitelném místě. A díky těm zatraceným kroužkům jsem byl zvolený. A protože jich bylo opravdu hodně, vrhlo se na mě x politických subjektů, abych se za ně účastnil voleb do Poslanecké sněmovny. Nabízeli místa, že bych se tam pravděpodobně dostal. Ale to jsem radikálně nechtěl. Teď zase čelím tlaku, abych se stal senátorem. Ne, celostátní politika mě neláká. Do ní člověk musí vstoupit s jiným vnitřním vybavením, než mám já. To znamená – netrápit se tím. Teď je v politice mnoho lidí, kteří v životě nedělali nic jiného, než se motali jenom v ní.

Třeba pan premiér...

Ten je typickým příkladem. A celá ta se-stava mladých sociálních demokratů, kteří, myslím, ani netuší, jak funguje reálný svět. Jsou to kariérní politici, co vyhřezli nahoru. Říkali by mi, co mám dělat, a já bych se s nimi pořád jen dohadoval. Já jejich postupy vůbec nechápu. Představte si, že chcete uchopit moc a v rámci volební kampaně k tomu použijete prostředky, že napadnete cokoli, co udělala dosavadní vláda. Zárný příklad – zažalujete u Ústavního soudu poplatek za pobyt v nemocnici. Ústavní soud vám z těžko pochopitelných důvodů vyhová a poplatky škrtne. Vy pak převezmete moc a s naprostou vážnou tváří oznámíte fakt – Ústavní soud nám poplatky zrušil, takže musíme někde najít dvě miliardy, kterými je nahradíme. To je, jako když si chcete sednout do lodi, v níž si předtím sám vyvrtáte díru. U toho mám být? Na to nemám žaludek.

Vždy správná volba kontejneru.

Food Containers

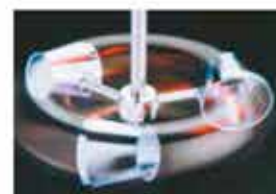
Special Containers

Heatable Containers

Beverage Containers

SCHÄFER Container Systems je jedním z předních světových dodavatelů nerezových obalů na pivo, víno a nealkoholické nápoje, které lze opětovně použít. Dále je výrobcem speciálních IBC kontejnerů na pevné, kapalné látky a granuláty. Výrobní závody Schäfer Container systems jsou v Německu a v České republice.

VISCO JET
Rührsysteme GmbH

Visco Jet je specialista na komplexní druhy míchadel. Schäfer Container systems je oficiálním partnerem pro Českou a Slovenskou republiku.

SCHÄFER-SUDEX s.r.o.
Podolí 5 · CZ-58401 Ledec nad Sázavou
Phone +420/569 711-296/220 · Fax +420/569 711-226
E-Mail: info@schaefer-sudex.cz
www.schaefer-container-systems.com

SCHÄFER
CONTAINER SYSTEMS

SCHÄFER WERKE GMBH
Pfannenbergstraße 1 · D-57290 Neunkirchen
Phone +49 (0) 27 35/787-418 · Fax +49 (0) 27 35/787-493
E-Mail: info@schaefer-container-systems.com
www.schaefer-container-systems.com

STANISLAV BERAN

V krajině břišní po povodni

Přes přední sklo se lily proudy vody, z rychlého kmitání stěračů se mu dělaly mžitky před očima, automaticky zašmátral vedle sebe, kafe v kelímku už dávno vychladlo, stejně jako únava, kterou cítil od rána, únava těch několika dní, které byl nucený prožít minutu po minutě.

„Má to vůbec cenu?“ zeptal se Vlnas a naklonil se ze zadního sedadla k volantu, dlouhé mastné chlupské vlasy zašimraly Ludvíka na temeni, ohnal se a praštil Vlnase přes nos.

„Co blbneš!“ vyjekl.

„Promiň,“ zabručel Ludvík a dál zíral do šedivé mlhy před sebou, „lekl jsem se.“

„Jo, to já taky,“ zakňoural Vlnas a třel si nos. „Neteče mi krev?“

„Co já vím, strč si do něj prsty a uvidíš.“

„Vole. Ptám se, jestli má cenu v tomhle vůbec vylejzat z auta. Já to vidět nemusím, já už viděl dost.“

„Nikdo tě nenutí, sed tu a můžeš na nás počkat, jestli chceš. Chceš?“

„To jako že byste tam šli sami dva. To by bylo dost blbý, nemyslíš?“

„Tak vidíš. Už tam skoro jsme, vzbud Ivetu a tvař se vesele.“

„Cože? Já ti vůbec nerozumím.“

„Vzbud Ivetu!“ křikl a sjel pohledem do zpětného zrcátka. Ve spánku

se usmívala, dlaně vražené mezi koleny, jako štěně stočená na boku, pás se jí zařezával do krku a vytvářel dojem dvou rozdílných, k sobě nepatřících částí těla. Hlava a to ostatní. On a Vlnas. Ona a její maso. Jemu patří hlava, Vlnasovi ten zbytek, flákota, jak o ní občas z legrace mluvil, flákota k nakousnutí, je potřeba spravedlivě dodat.

Byla to podivná cesta, od samého začátku podivná. Z nouze. Když je nepustili do kanceláří, Prahou se hnala snad tisíceletá voda a málem ji spláchl, podzemní garáže se proměnily v plavecký bazén a stropem jim do papundeklových kukaní protékalo. Ulice se proměnily ve špinavé stoky plné odpadků a utopených domácích mazlíčků, které jejich majitelé museli nechat napospas osudu a zachraňovat vlastní kůži, v kulatých korunách javorů se pak jejich nafouklé mrtvolky zachytávaly, a když voda pomalu klesala, zůstávaly ve větvích viset, jako by čekaly, až si pro ně někdo přijde. Lidé se k domům brodili ve vysokých rybářských holínkách nebo přijížděli na loďkách, ve strachu před rabováním se vraceli do podmáčených a pobořených bytů a přepočítávali plesnivé kabáty ve skříních, vidličky a gramofonové desky, své dřívější životy, o které nechtěli bůhvíproč přijít.

A oni, zrovna oni dva, byli ti nejbližší, schovaní za svou příčkou polepenou fotkami přátel, rodičů a psů, stejně jako on postižení nucenou nečinností, oni neměli ve svých podnájmech na sídlišti na kraji Prahy co zachraňovat, mohli jen sedět a čekat, až je telefon zavolá zpátky. Vlnas a Iveta, milenci za přepážkou.

Je to jen na pár dní a zůstat tady je nesmysl. Vlnas a Iveta jsou pár, on má auto, proto všichni tři. Iveta nechtěla, Iveta ho znala a věděla, že to není dobrý nápad. Přesto nakonec souhlasila, slyšel v telefonu Vlnasovo radostné hulákání o královské polské vodce a královských polských holkách, které tam na ně čekají.

„Jseš si jistá, že tam chceš jet?“ zeptal se Ivety.

„Slyšíš to?“ zasyčela. „To vás tam mám poslat samotný? Jsem blázen?“

„Jak myslíš, takže zejtra. Těším se.“

„Hm, zejtra.“

„Iveto...“

„Co je?“

„Jseš si fakt jistá, že tohle chceš?“

Slyšel ji, jak dýchá, bez odpovědi.

„Tak ahoj,“ vymáčkl telefon a sbalil si do batohu čisté ponožky a trička, knížku a pas, druhý den hodinu před odjezdem seděl u nich v kuchyni a pil kafe.

Liják v Těšíně, šeredné moravské

město zapomenuté kdesi v kdysi, kdy za mostem přes Olši dostala jejich přihlouplá česká namyšlenost první facu.

„Ty vole, tady je to hezký,“ zabručel Vlnas. „To je divný, ne?“

„Zastavíme?“ zaprosila Iveta.

„Leje,“ odbyl ji Ludvík zbytečně příkře. „Třeba bude cestou zpátky líp,“ dodal po chvíli.

Liják v Lodži, kterou prostě nemohli jen minout. Vlnas vzbudil Ivetu, postěžoval si na rozbitý nos a z legrace hledal v rádiu stanici María, jedinou, kterou znal, samozřejmě, chtěl si na vlastní uši poslechnout, kdože to drží v téhle zemi slovo nad lidmi. Projížděli městem a rozhlíželi se, velké centrum velkého města, které nikomu z nich nic neříkalo.

„Tady točil Lynch,“ řekla najednou Iveta. „Svou poslední věc. Takovou tu, který nikdo nerozuměl.“

„Aha, a která to jako byla? On udělal i něco, čemu někdo rozumí?“

„Přece Ivetka tomu rozumí, vid, zlato,“ obrátil se k ní Vlnas. „Skrytý významy, trpaslíci s kamerou, blondýny s černými parukama – to je něco pro ni. Něco jako my tady teď, že jo?“

„Jak to myslíš?“

„No, utekli jsme ze zatopený Prahy do utopenýho Polska, jsem snad jedinej, komu to přijde divný?“

„Já si to nevmyslela, pamatuješ?“ odsekla Iveta a sledovala promáčené ulice. Idiot, pomyslela si. Ona přece přikývla jen proto, aby mu udělala radost, aby viděl, že dokáže ocenit, když myslí i na něco jiného, než je práce a fotbal. Ačkoliv, možná i tahle cesta je jen důsledkem jeho omezenosti, hřiště v Praze jsou určitě zavřená, tenhle týden se nikde nehraje. Proto asi. Oba jsou idioti, měli jet sami, měla je nechat. Byla by z toho obyčejná pánská jízda, co by se asi mohlo stát? Ať by skončili kdekoliv – ožrali by se v místním baru a bez výsledku slintali nad místníma holkama. Vlnas takový byl a na ni v tomhle směru nebral moc ohledy, ani když si někam vyšli v Praze. Ale většinou stejně chodili všichni tři, parta jak z amerického sitcomu. Ona, Vlnas a Ludvíček, nemohla si pomoct, ale takhle pitomé jméno dokázala vyslovovat jen zdrobněle.

„Jedem odsud, ne?“ rozhodla najednou, Ludvík přikývl a Vlnasovi se ulevilo, že už dál nemusí předstírat zájem o okolí.

Do večera dojeli až k běloruským hranicím, do vsi s jednou hospodou a novou ulicí plnou nablýskaných penzionů.

„Good evening,“ pozdravil je starší muž a zacinkal klíči. „Two rooms, as you said,“ usmál se a dovedl je

do kuchyně. „Breakfast at eight, is it ok?“

„Sure, at eight, thanks,“ sebrala Iveta klíče a jeden podala Ludvíkovi.

„Hm, jíst pudem do tý hospody?“

„Běž si, jestli chceš. My budeme na pokoji. Usmažila jsem řízky.“

„Aha.“

„Ty nemáš co jíst? Mám jen pro nás dva.“

„Ale jo, nedělej si starosti.“

„Kdepak Ivetka,“ zachechtal se Vlnas, „ta se stará, vid.“

„Asi mi nic jinýho nezbejvá, že jo,“ ušklíbala se a vyběhla do schodů. Vlnas popadl kufr a vláčel se za ní. Klaply dveře, Ludvík zůstal na chodbě sám. Odemkl a pohodil batoh k posteli. Roztáhl závěsy a dlouho civěl do louky za chalupou, nad neposečenou travou se zdvihala večerní mlha, otevřel okno, chladný vítr zašustil stránkami televizního programu na nočním stolku. Zapnul televizi a našel sportovní program s fotbalovým zápasem místní ligy. Natáhl se na postel a bez zájmu sledoval, co se děje na hřišti.

Ozvalo se zaklepání. Vyskočil, otevřel dveře.

„Co děláš?“ vrazil Vlnas koleno do dveří.

„Nic, koukám na fotbal.“

„Jasně. Iveta vybaluje, u toho nemusím být. Co to je, polská liga?“

„Legie Varšava, ty druhý neznám.“

„Ti závidím, takovej klid. S tím já bych asi neobstál, rozumíš.“

„Asi jo.“

„Myslíš, že je ráda, že jsme tady?“

„Iveta? Co by teď dělala v Praze? Je to změna, aspoň něco. A jste spolu, to je dobrý, ne?“

„Nejsem si jistej.“

Ludvík se na posteli posadil a ztlumil zvuk. „Děje se něco?“

„Celou dobu mi přijde taková nervózní, vzteká, chápeš? Na každou mou větu buď odsekne, nebo neodpoví.“

„Je unavená, asi chtěla po cestě něco vidět, někde se zastavit. To jí moc nevyšlo, teda nám, že jo.“

„Prosím tě, co chceš vidět v polském městě, cos neviděl v českým? Baráky, hnusný nebo hezký náměstí, kostel, možná nějaký hrad, kafe v centru, aby sis mohl říct, žes tam byl. Tebe tohle baví?“

„Někdy jo.“

„Tak to jste asi měli jet sami, ne?“ zabručel Vlnas. „Hele, gól. Tohle jsme si měli zjistit a zajít na fotbal. Aspoň něco. Co bude jako tady? Zejtra.“

„Jsme jen kus od Běloruska, chci jet na hranici. Prej je stejná, jaká byla u nás za bolševika. Nikdy jsem nic

takovýho neviděl, zeď z drátů. Umíš si to představit? U nás jsou zadrátovaný dálnice, aby na ně nemohly zvířata a nerozmlátily je nákladáky, tam jsou všichni jako v oboře. Chci to vidět.“

„Tak proto jsme jeli až do týhle prdele. Jak je to daleko?“

„Nevím, pár kilometrů.“

„Dá se tam dojet autem? Na nějaký procházky lesem nejsem zvědavěj. Máš holínky?“

„Nemám, ale jestli nechceš, můžeš tady zůstat.“

„To by asi neprošlo,“ vzdychnul Vlnas. „Třeba bude zejtra přšet, to bysme nikam nemohli, že jo?“

„To asi ne.“

„Mohlo by přšet, sakra. Hele, musím běžet, nebo bude našťvaná,“ vyskočil najednou a vyběhl ze dveří.

Ludvík ležel na posteli a bezmyšlenkovitě sledoval zápas. Smál se, že jedou ze zmáčené Prahy do zmáčeného Polska, a sám by šel na fotbal. Stejný fotbal jako ten u nich, nebo ne? Vypnul televizi, oblékl se a vyšel před penzion. Loudal se ulicí, k hospodě. Setmělo se, stál a oknem pozoroval, kdo sedí uvnitř. Navečeří se.

Přehraboval se v nějakých haluškách, nebo co to bylo, s uzřeným a cibulí a poslouchal nesrozumitelné brblání chlapů u vedlejšího stolu. Dobrý pivo. Po jídle vodka. Dobrá.

Když se vrátil, chvíli postával na chodbě před jejich pokojem. Škvírou pode dveřmi viděl světlo, uvnitř ale bylo ticho. Přitiskl hlavu přímo na desku dveří, chtěl zaslechnout aspoň kroky, zapraskání postele, cokoliv. Nic. Představil si je – Iveta leží na posteli a čte si, Vlnas se vedle ní nudí a přemýšlí, jestli by se našťvala, kdyby si pustil televizi. Nakonec si stejně netroufne.

Odlepil se ode dveří, odemkl pokoj, rozsvítil. Svlékl se a zavřel okno, ke světlu se slétli komáři, chvíli pozoroval, jak se rojí kolem zahřívající se žárovky a spálení padají na podlahu. Vysprchoval se a nahý se natáhl na postel. Pustil televizi, fotbal vystřídaly závody na ploché dráze, polonáhle dívky na startu točily barevnými slunečníky, ale jezdci, kteří se řadili na startu, si jich nevšimli. Dívky se pohupovaly v boccích, usmívaly se a pomrkávaly do kamery, jedna poslala divákům polibek...

Probudil se uprostřed noci, zrnící televize tiše šuměla, vypnul ji a zhasl lampičku. Převalil se na bok, postel zaskřípala, pak uslyšel tichý smích za tenkou stěnou mezi jeho a jejich pokojem. Posadil se a přitiskl ucho ke zdi, byl to

její smích, který po chvíli utichl, následoval vzdech. Odlepil se od zdi a přitiskl dlaně na uši. Nechtěl nic slyšet, připadalo mu nepochopitelné, že Vlnasovi zrovna dneska dala. Vždyt spolu promluvili jen tehdy, když si něco vyčítali nebo si jeden z druhého utahovali. Je možné vyvážit takový nesoulad postelí? Je možné tohle všechno v noci překonat? Odlepil dlaně od hlavy, zvuky neustávaly. Praštil sebou na postel a přikryl si hlavu polštářem. Brutální bezohlednost štěstí. Oni vědí, že leží za tou stěnou, že třeba nespí a že je může slyšet. A je jim to jedno.

Sešli se u snídaně a beze slova se cpali smaženými vejci. Vlnas se co chvíli významně podíval z okna, za kterým se honily nízké mraky, Iveta si četla v mobilu.

„Pojedem?“ nevydržel to Ludvík nakonec.

„Máme holínky a paraple?“ opáčil Vlnas a pohodil hlavou k oknu.

„Já určitě jo,“ řekla Iveta.

„Jo?“ divil se Vlnas, „měl bych lepší program.“

„To věřím. Ludvíku, ty chceš jet?“

„Jo, řekl jsem ti, že jsem zvědavěj.“

„Tak jo, domluveno,“ mrkla na Vlnase a ušklíbala se. Ludvík si toho všiml a najednou pochopil, proč sem s nimi Iveta přijela. Žádný strach o nějaké Vlnasovy blbosti mimo její dohled, ucítila příležitost, nevinnou příležitost aspoň část toho, co jí kdy provedl, mu vrátit. Všechny ty opilécké výstupy na firemních večírcích, tajná kafička s cizími ženskými po práci, prostě všechno.

„Dobře, za půl hodiny u auta,“ vstal od stolu a loudal se pryč. Ve dveřích se ohlédl, Iveta upíjela ze šálku a Vlnas držel její volnou ruku ve svých dlaních.

Jeli samozřejmě všichni tři, opatrně klíčkoval po rozbitých lesních asfaltkách, rádio Marja monotónně hučelo a nikdo ho neposlouchal. Vlnas sledoval mapu a na křížení cest mu ukazoval směr. Přijeli na hráz rybníka a vystoupili. Déšť zesílil, na hladině se vznášel opar a nebylo vidět dál než pár desítek metrů.

„To je jak v Králi Šumavy, ještě nás tady někdo odpráskne... No co, někde to skončit musí, co?“ dloubl Vlnas do Ludvíka.

„To je fakt. Umíš rusky zařvat – nestřílet prosím?“ usmál se Ludvík.

„Já ne. A ty?“

„Já nepotřebuju, já budu schovanéj za tebou.“

„Jasně. A co ty, taky se schováš za mě?“ obrátil se Vlnas na Ivetu.

„Proč ne, ženský se loví jen ve městě, ne? Tady jsou na ráně chlapi.“

„Nádhera, tak na mě vzpomínejte v dobrým... Postarej se, prosím tě, o Ivetu, jo?“ plácl Ludvíka po rameni a vyrazil do lesa.

Barva turistické značky svítla na kmenech stromů, cesty lemovaly nově postavené krmelce se značkami Evropské unie, bahnitě kaluže plné rezavé vody vypadaly bezedně.

„Slyšíte to?“ zeptal se Ludvík.

„Co jako?“

„Když prší, není slyšet nic jiného. Když svítí slunce, jsou chrásti ptáci, vrčí letadlo. Teď jen chraští kapky.“

„A dál? To je snad jasný, že když prší, slyšíš, jak prší. Každěj, teda kromě nás, je zalezlej.“

„Takys mohl bejt,“ poznamenala Iveta.

„A udělal bych dobře. Seděl bych v teple a myslel na vaše promočený ponožky. A pustil bych si televizi, abych pochytal pár polských slov. A pak uháněl polský policajty, abychom vás jeli zachránit, až vás seberou běloruský pohraničníci. Říká se jim tak, ne?“

„Co já vím...“ oddychoval Ludvík.

„Můžeš se jich zeptat, jestli chceš,“ řekla najednou Iveta a zastavila se. Kus před nimi stál u cesty domek, na stožáru visela zplihlá rudozelená vlajka. Cesta byla přehrazená zeleným drátěným plotem, došli k malé brance, do které byl vražený těžký zámeček. Ludvík se rozhlížel.

„Tak jsme tady,“ plácl ho Vlnas po rameni, „jseš spokojenej?“

„Nikdo tady není.“

„A cos čekal? Drsnáky s kulometem?“ „To je asi všechno, ne?“ došla k nim Iveta. „Můžem se vrátit.“

Ludvík pokrčil rameny a loudal se po cestě zpátky. Cítil se podvedený. Zklamáný. Vlnas měl pravdu, v jednadvacátém století i diktatura může vypadat civilizovaně.

Ten večer se šli najíst společně. Ivetě se v hospodě nelíbilo, nelíbili se jí místní ani hospodský.

„Hned, jak se vrátíme, se musím vykoupat,“ řekla, když se vrátila ze záchodu.

„Poznáváme místní zvyky, že jo,“ ušklíbl se Vlnas, „myslíš, že pražský putyky vypadaj líp?“

„To je mi jedno, já do nich nechodím.“

Dojedli, zaplatili, vypadli. Na plácku před hospodou proháněli místní kluci malý motorčky, motory ječely, v oblacích modrého dýmu se hihňaly holky.

„Jdeš za kámoškama?“

dloubl Vlnas do Ivety.

„Máš motorčku?“ opáčila.

„A co ty, Ludvo, ty se nepřidáš? Takový mladý holky!“ vykřikl Vlnas, když si

všiml, že Ludvík zírá někam do dálky.

„Co je?“ lekl se.

„Holky, motorčky, sranda, nic ti to neříká?“ vrtěl Vlnas hlavou. „Jestli s tebou budu moc dlouho, začnu bejt jako ty.“

„Toho bych se nebála,“ usmála se Iveta a pověsila se mu na ruku. Loudali se zpátky k penzionu, Ludvík už myslel na zítřejší cestu zpátky, Lodži se už můžou vyhnout, té Lodži, která Vlnase nebavila a Iveta v ní viděla kulisy filmu, kde on nedostal možnost vidět svoji Lodž, neexistující ghetto, o kterém četl, o Chaimu Rumkowském, Židovi, který ve své marné snaze udržet své město při životě způsobil, že v něm nakonec nezbyl téměř nikdo, aby nakonec ta zabijácká mašina spolkla i jeho, když ho z téměř prázdného ghetta deportovali a prohnali pecí v Osvětimi.

„Co se tváříš?“ dloubl do něj Vlnas loktem.

„Představuju si tě na motorce, jak rejdiš kolem Ivety, a ona je štěstím bez sebe, jak senzačního má kluka.“

„Úplně se vidím,“ zasmála se Iveta, „třeba by mě svez.“

„Lásko, tebe až na konec světa, to by byla jízda.“ Vlnas ji chytil do náruče a předstíral, že ji chce hodit do příkopu zarostlého kopřivami, Iveta zaječela a rozesmála se. Holky před hospodou se podívaly jejich směrem, jedna z nich jim zamávala.

Večer byl Ludvík unavený, mezi rozvřeným vlhkým oblečením se cítil jako po návratu z běžek. Lehli si do postele a usnul dřív, než Vlnas stačil zaklepat na dveře.

Ráno svítilo slunce, nad loukou za chalupou se válel obvyklý ranec mlhy, nebylo vidět ani k lesu.

„Třeba je takhle i v Praze,“ protáhla se Iveta a opřela se o auto, „třeba už konečně bude nějaký léto.“

„Třeba,“ pokrčil Ludvík rameny, posadil se za volant a v zrcátku ji pozoroval. Stáhla si vlasy a jako kočka se vystavovala slunci. Vyhrnula si tričko pod prsa, bílé břicho se zježilo chloupky, pod látkou vystoupily bradavky. Zavrtěl hlavou a otevřel mapu. Viděl domy s tmavou linkou nedávné hladiny vody pod okny, vystěhovaný nábytek, viděl tohle cizí bílé břicho. Jasná věc, jasný den... Praha...

Stanislav Beran (1977)

Vystudoval český jazyk a dějepis na univerzitě v Ústí nad Labem. Dosud vydal čtyři knížky – například soubor povídek *Žena lamželezo a polykač ohně* a novelu *Hliněné dny. Žije a pracuje v Jindřichově Hradci*.

z pivovaru

V nově vzniklé soutěži Fénix content marketing získal magazín Vlastní cestou hned dva skvělé úspěchy. Hlavní cenu za vítězství v kategorii firemních časopisů zaměřených na zákazníky a Zvláštní ocenění za fotografii (fotografkou magazínu je Markéta Navrátilová Dongres).

Export Rodinného pivovaru Bernard činil v loňském roce téměř 17,5 procent celkové produkce, tj. přes 42 tisíc hektolitrů. Největším obchodním partnerem je Slovensko s 24 tisíci hektolitry. K dalším tradičním odběratelům patří Velká Británie, Slovinsko, Rusko, Norsko a také vzdálená Austrálie.

Druhou nejobdivovanější firmou České republiky se v anketě Czech Top 100 stal Rodinný pivovar Bernard. V kategorii potravinářského a tabákového průmyslu zvítězila Kofola, třetí byl pšezněský Prazdroj. Žebříček 100 obdivovaných firem ČR se sestavuje na základě hlasování manažerů významných společností, ekonomických a finančních analytiků a zástupců oborových sdružení a svazů a profesních asociací.

Bernardovu cenu fair play dostal další hokejista. Sparťan Adam Polášek po odpískání přiznal, že ve skutečnosti nebyl faulován. Současně s certifikátem obdržel i 150 litrů nepasterovaného piva Bernard, což je průměrná roční spotřeba na jednoho obyvatele České republiky.

V loňském roce dosáhl Rodinný pivovar Bernard dalšího rekordního výstupu – vyrobil celkem 231,6 tisíc hektolitrů nepasterovaného piva. Zvýšil se i obrát pivovaru ze 418 milionu korun v roce 2012 na loňských 450 milionů.

Rodinný pivovar Bernard se neztratil ani na 24. ročníku reprezentačních slavností piva v Táboře, kde uspěl hned čtyřikrát. Soutěže se tentokrát zúčastnilo rekordních 154 pivovarů, které přihlásily více než 700 vzorků piva. Bernard zvítězil v silné konkurenci, která vládne v kategorii světlých výčepních pív, a může se tak pyšnit Zlatou pivní pečeti pro rok 2014.

V další kategorii výrazně zabodovalo Polotmavé nealkoholické pivo Jantar. Obsadilo druhé místo a z Tábora si odvezlo Stříbrnou pivní pečeti. Odborná degustační komise také ocenila chuť dvou míchaných nealkoholických nápojů Bernard. Víše skončila na druhém místě, Švestka na třetím.

V lednu pivovar zahájil zkušební provoz filtrace a oddělení přetlačných tanků s celkovou kapacitou přesahující 6 tisíc hektolitrů. V tancích čeká už hotové nepasterované pivo Bernard na stáčení do lahví a sudů.

V březnu byla uvedena do provozu klíčová investice letošního roku – rozšíření ležáckého sklepa. Díky této investici vzroste kapacita ležení piva až na 27,4 tisíc hektolitrů. Pro pivovar to především znamená ještě další zlepšení kvality a vyrovnanosti chutě a vůně piva Bernard.

MONA

DESIGNÉRKA

„Věci dělám naplno a žiju jimi,“ říká Lucie Koldová. Už na vysoké škole se zapojila do řady profesních aktivit a odezva přišla nečekaně rychle. Mezníkem pro ni byla pražská přednáška špičkového izraelského designéra Arika Levyho, který působí v Paříži; dal Lucii nabídku pracovat v jeho ateliéru. Nebylo to lehké, neuměla ani slovo francouzsky, ale uspěla – studiem Arika Levyho proletěla doslova jako kometa. Po roce a půl začala pracovat s Danem Yeffetem. Společně navrhli kolekce svítidel a laviček. „Svítidla jsou moje vášeň,“ vysvětluje Lucie Koldová, „zvlášť ta skleněná mají neopakovatelnou atmosféru a šarm. Světlo vám zkrátka dokáže učarovat a naladit vás na lepší vlnu.“ Prosadit se ve světě průmyslového designu není podle ní jednoduché. „Náš svět je maskulinní, a i když existují země, kde se ženy prosazují snáz, pravidla bývají mužská. Žena musí být silná a hodně vydržet. Ale cítím, že jsem na správné cestě, a to mě nabíjí.“

lahůdka

V MUŽSKÉM SVĚTĚ

BONDAGE

LUCIE KOLDOVÁ

Vystudovala Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze. Navrhuje nábytek a svítidla, ale také šperky. Své projekty představila na mezinárodních přehlídkách ve Vídni, Miláně, Paříži, Londýně i v Tokiu. V roce 2012 získala společně s Danem Yeffetem na Czech Grand Designu cenu Designér roku za kolekci nábytku Stix a lampy Muffins. Pracuje jako kreativní ředitelka firmy Brokis a vede vlastní designérské studio.

APOLLO LIGHT

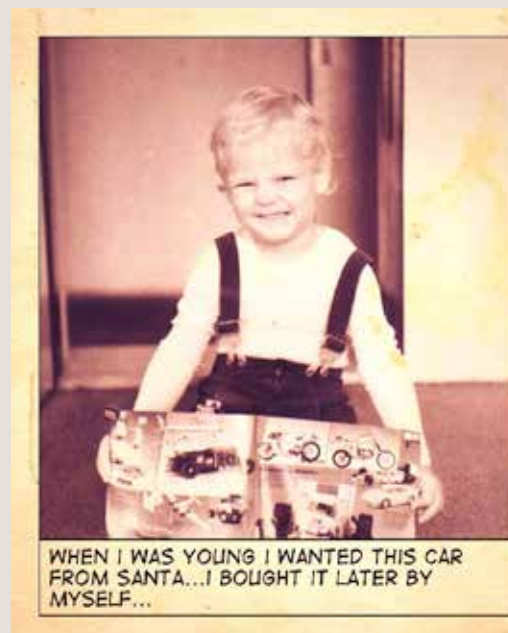

informační systém

STANDA FRČÍ NA KARATU
A NA ČEM JEDETE VY?

www.KaratSoftware.com

text Tomáš Berdych
foto @rchiv TB

Berdych

Když chceš být aktuální, musíš být sociální, být na sociálních sítích a ne „jenom“ hrát tenis. Mám Facebook, Twitter, Instagram, Weibo a komunikaci se sdílením všeho, co by fanoušky mohlo zajímat, beru jako součást své práce. Navíc mě to baví. Právě díky sociálním sítím můžu ukázat (a snad se tak i děje) i toho veselejšího a ne tak seriózního a na hru koncentrovaného Berdycha. Snažím se komunikaci brát trochu jinak a hlavně do ní dostat nadhled a humor. Na všech sítích se blížím už k milionu fanoušků z celého světa. Je potom docela legrační sledovat, jak se projevují a reagují lidé různých národností. Zábavné bývají také typy fanouškovského nadšení, šílenství.

Co mě baví třeba na Twitteru? Jeho bezprostřednost a rychlost a také to, že někoho zajímá můj názor nebo nějaký fór. Na tiskovce nebo v televizi dostávám stále stejné otázky. Na síti je to jinak a já jsem schopný říct to, co si opravdu myslím. Dokážu reagovat na aktuální situace a ještě se u toho, pokud jsou reakce fanoušků vtipné, pobavit. Je to pro mě takový relax a útek od tenisového stereotypu. Na Twitteru komunikuji výhradně v angličtině, ale věřím, že český fanoušek mně to odpustí.

fotoportář

síti

Post

Like

Follow!

MINIPIVOVARY

Kompletní řešení pro minipivovary, malé a střední pivovary

Připravíme Vám na míru šité řešení s důrazem na efektivitu a maximální kvalitu výroby piva. Filozofie našeho prodeje je založena na oboustranně výhodné spolupráci a dlouhodobém partnerství. Naše stroje a zařízení naleznete na třech kontinentech. Disponujeme vlastní konstrukční kanceláří, která vyvinula celkem 78 typů strojů pro potravinářský průmysl a pivovarnictví. Stabilní tým 45 zaměstnanců výroby zajišťuje vlastní výrobu, uvedení do provozu i zaškolení personálu na místě. Jsme připraveni zajistit kompletní servis pro Váš pivovar či minipivovar.

Kontakt:

tel. 518 376 100, e-mail: anticoro@anticoro-babik.cz

www.anticoro-babik.cz

anticoro Bábík

text **Boris Dočekal**
foto **Markéta Navrátilová**

rozhovor

Kouzlo dobré kuchyně spočívá v jednoduchosti

Rémi Decroix | majitel bistra, kuchař a cukrář

Když se člověk rozhlédne po náměstí v Počátkách (natáčely se tu některé scény Menzelových Postřizín), padne mu do oka malý podnik s exotickým názvem Bistrot de Papa. Pokud vejde dovnitř, rychle se přenesse o stovky kilometrů na západ. Takhle vypadají malá francouzská bistra a kavárničky. Odpovídá tomu i nabídka – k obědu několik francouzských specialit, polévek a spousta lahůdek, jako jsou třeba quiche s ořechy a modrým sýrem, slané palačinky, typický bretonský koláč a samozřejmě pověstný creme brulée. Kdo téhle nabídce neodolá, nelituje. A konečná suma na účtu ho příjemně překvapí.

► **Jak se člověk dostane z francouzského Lille do neznámého městečka na Vysočině?**

Nejdřív jsem přišel do Prahy, kde jsem se seznámil se svou ženou. Pak jsme ale potřebovali nějakou profesní změnu. A s malou holčičkou to v Praze už nebylo ono. V malé vesnici blízko Počátek jsme si koupili chalupu a postupně v ní začali bydlet trvale.

A jak vás napadlo otevřít podnik, jaké na českém venkově nebývají?

Neměli jsme žádný byznys plán, žádnou studii trhu, prostě jsme s manželkou dostali chuť pustit se do něčeho, co umím. Nemysleli jsme si, že jsme někde na konci světa, kde nemůžeme začít s něčím novým. Žijí tady v podstatě stejní lidé jako v Praze. Když to funguje tam, proč by to nemohlo fungovat v Počátkách? Místní lidé mají stejnou potřebu najíst se kvalitně.

Úplně nesouhlasím s tím, že v Počátkách jsou stejní lidé jako v Praze. Alespoň v ochoť dít za jídlo víc než sedmdesát pět korun za tzv. meničko. Hodně vám asi pomáhají hosté z blízkého rezortu Svatá Kateřina...

My jsme o rezortu před otevřením bistra ani nevěděli. Ale je pravda, že jejich hosté k nám chodí (v bistru právě bohatě obědvá a „zákuskuje“ pět mladých cizinek a hned se vyptávají, co se bude

vařit o víkendu), ale fungovali bychom i bez nich. Založili jsme bistro pro místní i pro chalupáře, pro lidi s určitými nároky na kvalitu jídla, kteří naši nabídku dokážou ocenit.

Nicméně práce v Praze určitě byla finančně zajímavější...

Byla a nebyla. Tam jsou úplně jiné životní náklady. Řekl bych, že jsme na tom přibližně stejně. Nemluvě o kvalitě života, tady je nám dobře.

Nedávno jsem si v jedné pražské čajovně dal creme brulée, rozhodně nebyl lepší než ten váš, ale stál víc než dvakrát tolik. Ono to působí, jako by v Praze čarovali s cenami směrem nahoru a vy naopak dolů...

To není čarování. Každá cena je založená na nějakém výpočtu a nám to vychází takhle. Nemyslím si, že když je něco francouzské, musí to být drahé. A díky rozumné nebo příznivé ceně můžeme zasáhnout co možná nejširší okruh zákazníků. A v Počátkách samozřejmě máme nižší náklady i marže.

V Česku je obtížné získat pro restauraci nebo kavárnu dobrý personál. Vy ho máte. Byl to velký problém?

To je všude stejné, je to otázka štěstí. Platí to i ve Francii. Zrovna teď tam podle statistik chybí

padesát tisíc číšníků a stejný počet kuchařů. Ale v Počátkách jsou lidé otevření a pracujeme na bázi vzájemné důvěry, což je super. To bychom si v Praze asi nemohli dovolit. Když není dobrý personál, vlastně by restaurace ani neměla fungovat. Čili jediná možnost je prodávat mražené, předpřipravené jídlo. Takhle funguje sedmdesát procent francouzských restaurací. To je třeba případ řetězce kaváren Paul, který působí i v Česku. Prakticky všechno prodávají rozmražené a pověst značky je hlavně dílem marketingu. Ono ani není možné, aby takové podniky prodávaly domácí pečivo a zákusky.

Vy z mražených polotovarů nevaříte?

Výrobky vařím a pečou sám. Některé polotovary se ovšem jinak než zmražené ani nedají sehnat – třeba šneci.

Úroveň českých restaurací před rokem 1989 byla až na výjimky žalostná. Od té doby se podstatně zlepšila. Nicméně dá se srovnat s těmi francouzskými v podobně velkých městečkách?

Ono je to stejné. Můžete jít na svatbu v největším zapadákové a pochutnáte si na skvělých svíčkové. I v malé restauraci můžete dostat vynikající jídlo, to platí i ve Francii, záleží na lidech. Spousta z českých kuchařů se to naučila, nebo když se otevřely hrani-

ve svém království

ce, vycestovali do ciziny – získali zkušenosti a přinesli know-how, které obohatilo českou kuchyni.

Pracoval jste v mnoha evropských zemích, proč jste si nakonec vybral právě Česko?

Nejdřív jsem odpověděl na nabídku zaměstnání právě z Prahy, i když tehdy jsem ještě pořádně ani nevěděl, kde se nachází.

Zaskočilo vás něco, když jste sem přijel?

Tehdejší přechod hranic. Celnice, co mě odbavovala, měla dlouhé fialové nehty a fialové vlasy. A až do Prahy jsem se modlil, aby se mi neporouchalo auto, protože bych musel zastavit buď u trpaslíků, nebo u bordelu. A v Praze jsem nemohl najít tu restauraci, a když jsem se ptal policajtů na adresu, radši utekli, protože jsem neuměl česky.

A později?

Ani ne. Rád jsem pracoval s Čechy, byli otevření a chtěli se učit nové věci. Zvali mě domů na návštěvy, byli srdeční. Překvapilo mě nakupování. Ve Francii se nakupovalo ve velkém, ale tady v malých prodejnách do košíků třeba jen tři rohlíky a deset vajíček. Supermarkety přišly až později. Tehdy se skoro všechno do francouzských restaurací, včetně brambor, vozilo z Francie.

Pracujete někdy i pro jiný podnik? Třeba připravíte víkend francouzské kuchyně v nějakém větším hotelu? Nebo catering?

Často mě oslovují a těch nabídek, třeba co se týče cateringu, není málo. Jenomže nemůžete dělat všechno. Ale občas, třeba když dostaneme nabídku uvařit na svatbu nebo na narozeniny pro dvacet lidí, tak uvařím. Dělán to rád, ale aby bylo jídlo opravdu dobré, musí tomu člověk věnovat správný čas. A ten vždycky nemám, takže musím i odmítnout.

A co třeba nabídka na vystupování v televizi?

Jedna taková byla, ale opravdu nejde dělat všechno, aby to mělo hlavu a patu. Já možná s nadsázkou říkám – buď jste kuchař a jste ve své kuchyni, nebo

jste v televizi. A já jsem kuchař. Nechci, aby personál de facto vařil za mě a já jen zdálky dohlížel.

Při svých pracovních cestách jste se seznámil i s jinými kuchyněmi, třeba s norskou, není škoda, že ve svém bistru se věnujete jen té francouzské?

Kuchyně není nějaké neměnné dogma. Každý dobrý kuchař má tu svou. Do té mé pronikají i jiné vlivy než jen francouzské. Třeba ve Francii bych nikdy nesmíchal modrý sýr s paprikou, to je vyloženě česká specialita. Jen technika vaření je vždycky stejná. Podle mě kouzlo dobré kuchyně spočívá v jednoduchosti. Když třeba losos, tak jen s koprem a nepřidávat dalších třicet věcí. Mnozí čeští kuchaři si pořád ještě myslí, že čím víc toho na talíř dají, tím víc dávají hostovi.

Kuchař a cukrář jsou u nás oddělené profese. Vy ovládáte obě, to je ve Francii běžné?

Můžete se vyučit buď kuchařem, nebo cukrářem, nebo obojím jako já. Ale je to ještě trochu složitější. Ve Francii známe dva druhy cukrářů – ty, co dělají dezerty v restauracích, a ty, co pečou koláče v pekárnách. Některé dezerty se nabízejí v restauracích, jiné v boulangeriích společně s pečivem, jiné patiseřiích. Říká se, že kdo je dobrý pekař, nebývá dobrý cukrář, protože jsou to dva různé obory. Obojí prý nejde dohromady. Ale snad se s touhle pověrou nějak popere.

V Čechách existuje představa typického Francouze – spontánního, nervního člověka na jedné straně a na druhé straně až příliš ležérního...

Francie je hodně velká, úplně jinou mentalitu mají třeba uzavření Bretonci, jiní jsou Pařížané nebo lidé z francouzského jihu. Typický Francouz vlastně neexistuje.

Jak se srovnáváte s českou mentalitou?

Myslím, že částečně mám českou mentalitu, takže necítím žádný problém. Do Prahy jsem přijel

RÉMI DECROIX

*1971

Vystudoval kuchařskou školu ve francouzském Lille. Pracoval v řadě restaurací ve Francii, Belgii, Švýcarsku, Norsku, v USA a Česku. Dva z podniků měly michelinskou hvězdičku. Nyní se svou ženou provozuje Bistrot de Papa v městečku Počátky.

v roce 1996, tenkrát snad nějaké rozdíly byly, lidé se ještě vyrovnávali s předchozím režimem, dnes už je nevnímám. Prostě mám rád pohodu a klidnější způsob života.

Co říkáte české kuchyni?

Pro mě není tak vzdálená. Ve svém základu je podobná kuchyni v severní Francii, odkud pocházím. I tam je oblíbené pivo. A dají se najít podobnosti třeba mezi českým gulášem a severofrancouzskou karbonádou. Samozřejmě chybějí knedlíky. Francouzi jim říkají houby a považují je za cosi jako chleba. Francouzské děti ani neumějí knedlíky jíst, berou je do ruky, jako by to byly plátky bagety. Já s českou kuchyní nemám problém, kromě zelí, na to si asi nezvyknou. Myslím, že česká kuchyně ve své prezentaci se podobá francouzské kuchyni ze sedmdesátých let. Ta potřeba přidat ke každému jídlu oblohu, která s ním často nemá vůbec nic společného. Nebo když si objednáte palačinku s cukrem, je na ní i čokoláda a šlehačka a ztrácí se chuť palačinky.

Češi takhle mají pocit, že za své peníze dostanou víc, což platí i pro oblohu.

Ale to ještě neznamená, že jídlo bude dobré. A ještě jedna věc – nechápu, jak zdejší řezníci krájí maso, jako by rozlišovali jen svíčkovou, maso na guláš a na polévku. Je to legrační, protože z některých částí relativně levného hovězího se dají udělat skvělé steaky. To maso má dvojnásobnou hodnotu, ale kvůli podivnému způsobu krájení se prodává pod cenou – na polévku.

A co moravská vína?

Za těch dvacet let vidím velký pokrok v bílých vínech, některá jsou kvalitní a velmi dobrá. Co se týče červených vín, podle mě v Česku chybí víc sluníčka. Ale já jsem jen amatér, žádný velký znalec vína, i když ho piju rád. Ale já nejsem zrovna typický milovník vína.

**KVASNICOVÁ JEDENÁCTKA
NOVÁČEK V PRVNÍ LIZE**

z pivovaru

DAWSON CITY

DUCH JIMA CORNWELLA

Po stopách Ernesta Hemingwaye

Když se řekne Ernest Hemingway, známému člověku se spíš než Amerika vybaví – Paříž, Španělsko, Kuba. Právě tam prožil jeden z nejvýznamnějších spisovatelů 20. století šťastné, možná ty nejšťastnější roky svého života. A nelze vyloučit, že nebýt kubánské revoluce a proměny Fidela Castra z revolucionáře v komunistu, Hemingway by se v roce 1961 nezastřelil. Právě v USA na něj ještě víc dolehla tvůrčí krize a z ní plynoucí deprese. Při jeho kubánském způsobu života by je možná dokázal ve společnosti nekomplikovaných obyčejných Kubánců utopit v lovu ryb a sklenkách daiquiri.

S nositelem Nobelovy ceny za literaturu je spjato hned několik míst ve staré části Havany. A nejspíš kvůli němu jsou ty budovy v mnohem lepším stavu než většina ostatních. Rekonstruovaný hotel Ambos Mundos upoutá už svou nezvykle růžovou fasádou. V pokoji číslo 511 údajně Hemingway napsal část svého slavného románu Komu zvoní hrana. Nevelká, spartánsky vybavená místnost působí velmi autenticky, ale kdo ví... To dřevem obložený výtah s ozdobnou litinovou mříží a starším liftboyem nepochybně autentický je. Dá se s ním vyjet až na střechu, kde je restaurace, ale jak už to na slavných místech bývá, je tu moc lidí a kuchyň spíš průměrná.

Totéž, jen v trojnásobně větší míře, platí také pro slavnou restauraci La Bodeguita del Medio. Není se čemu divit, vždyť oběd v ní je nepostradatelnou součástí snad každého zájezdu do Havany. K jídlu tady nabízejí dvě varianty – kuře nebo rybu. V podstatě je jedno, co si člověk dá, obě je mírně vysušené, jako by kuchaři v noci navařili a přes den se jídlo už jen ohřívalo. Interiér je zajímavější. V přízemí visí fotografie dalších slavných hostů, jako byl spisovatel Gabriel García Márquez a zdí kolem točitého schodiště a místnosti v prvním patře pokrývají podpisy turistů z celého světa. Ovšem nejpříjemnější místo je bar v posledním patře, kam většina turistů vůbec nedorazí, protože je tlačí atrakcemi nabitý itinerář. Je to snad jediné místo v celé Havaně, kde se výjimečně dá ke skvělé kávě vykouřit neméně skvělý doutník, poněkud benevolentní a spiklenecky mrkající obsluha to občas povolí. A jen na okraj – snadněji snědé chaplíky středního věku přemluví půvabná žena než jakýkoliv muž. Tomu by se Hemingway asi hodně smál.

Smích by ho ale úplně přešel v baru El Floridita, kde by si podle průvodců neměl člověk nechat ujít klasické daiquiri, na jeho receptu se měl podílet i Hemingway. Takže – deci a půl bílého rumu Bacardi (ten se kvůli sporům o značku na Kubě už přestal vyrábět), šťáva ze dvou zelených citronů a půlky grapefruitu a šesti kapek maraskina a to vše promíchané se strouhaným lemem v mixeru. Koktejl mu asi hodně chutnal, protože jich za večer dokázal vypít i víc než deset. Daiquiri se míchá podle různých receptů a je to skvělé pití, které osvěží v kteroukoliv denní i noční dobu. Přiznám se, že hemingwayovský Papá dole jsem v El Floriditě neochutnal, ne kvůli vyšší ceně,

ale bylo tam tolik rozjařených turistů, že jsem se dovnitř jednoduše nevešel. Takže jsem jen okoukl originální interiér z mahagonového dřeva a daiquiri si dal hned několik před blízkým kostelem, kde pozoruhodná kapela hrála muziku hodně vzdálenou profláklé a vlezlé písni Guantanamera, které za pár dní v Havaně má člověk doslova plné zuby.

S Heminwayem ovšem není spjaté jen centrum Havany. Léta pobýval se svými dvěma posledními manželkami ve vile Finca La Vigía na vzdáleném předměstí San Francisco de Paula, což je ovšem nevelká vesnice. Ale jak se tam dostat? V hotelu nabízejí jednodenní „hemingwayovský“ výlet, ale to znamená pobýt ve společnosti hlučných a neustále fotících turistů a navíc se řídit stanoveným časovým rozvrhem. Nic pro člověka, který se rád pohybuje svobodně. Samozřejmě existuje možnost půjčit si auto, ale v dopravním chaosu bez viditelného značení by to bylo horší než pohybovat se v bludišti. To už je lepší zkusit něco nelegálního. Když se ptám spřáteleného portýra (svírám přitom v dlani pětieurovku), jestli by nevěděl o člověku s vlastním autem (což na Kubě není nic běžného), který by byl ochotný vyrazit na dobře zaplacený výlet, opatrně se rozhlédne a jen se zeptá – kdy a v kolik hodin?

V osm ráno čeká před hotelem auto. Obavy z nějakého šizuka, který bude chtít peníze předem, se rozplynou při pohledu na sympatického třicátníka, taky novináře. Z bezpečnostních důvodů mu budu raději říkat Juanito. Dohodnutá cena mu maximálně vyhovuje, odměna za jediný den je vyšší, než kolik dostane v práci za několik měsíců, ale zároveň je to levnější než vyrazit s cestovkou.

Cesta do San Francisca de Paula trvá necelou hodinku. Vesnička má svůj půvab, některé domky skoro připomínají dřevěné chatrče, po zaprášené silnici jezdí povozy, cyklisté a samozřejmě nechybějí ani prastaré a všelijak pospravované americké bouráky z padesátých let. Od Hemingwayových časů se tady moc nezměnilo, pravda až na ošátkované pionýry.

Do samotné Fincy se člověk nedostane, do pokojů se dá nahlížet pouze otevřenými okny. I to je ale zážitek – jako by spisovatel opustil dům jen před několika dny, možná jen vyrazil na moře a brzy se měl zase vrátit. Na zdech visí trofeje z jeho loveckých výprav, obrazy, kolem zdí stojí zaplněné knihovničky, na barovém stolku lahve tvrdého alkoholu, nechybí spousta osobních předmětů i keramika od Picassa. Dokonale autentické. Hned vedle vilky nechal Hemingway postavit vysokou věž, architektonické faux pax, v jejímž nejvyšším patře psával. Je tady pracovní stůl, psací stroj i speciální modré křeslo, ve kterém odpočíval. Dovnitř se sice taky nesmí, ale za pár drobných můžete svěřit hlídačce svůj aparát a ona to všechno téměř profesionálně vyfotí.

V přístěnku v zahradě odpočívá slavná loď Pilar (stejně se jmenuje i hrdinka autorova nejslavnějšího románu Komu zvoní

hrana), se kterou Hemingway vyrážel na lov ryb a za druhé světové války pátral po nacistických ponorkách. Upřímně řečeno, byla to spíš hra, která se od těch klukovských lišila jen jídelníčkem z ryb a množstvím alkoholu na palubě. Ale i do druhé světové války se Hemingway nakonec zapojil jako korespondent. Zatímco výprav se u vily vystřídalo hned několik, my se v klidu procházíme i velkou zahradou. Juanito s sebou vzal i svého bratra, se kterým se prý vídá jen zřídka, a tak nemáme výčitky, že ho snad příliš vykořisťujeme.

Dlouho se zdržíme i v přístavu Cojimar, odkud Hemingway vyrážel s Pilar na moře. Na nábřeží ho připomíná zdařilá socha. A jako téměř všude nechybí ani tady starý kytarista čekající na nějaké to konvertibilní peso (měna podobná někdejšímu tuzevým bonům). Sem už autobusy s turisty dorazí spíš jen výjimečně. A tak ani v restauraci La Terazza, s dobovým dřevěným barem zaplněným lahvemi s rumem, není nabit. Jídelní lístek nevypadá špatně a ryba (co jiného si právě tady dát) rozhodně není vysušená.

Na návrat do Havany je ještě příliš brzy, a tak se domlouváme s Juanitem, aby nás dovezl někam, kam k moři vyrážejí z města obyčejní Kubánci. Dlouhá písečná pláž sice působí trochu umolousaně, ale moře je nádherné a je tu jen pár lidí a hlavně v zádech žádné hotelové komplexy a les slunečníků jako ve Varadero. Prostě téměř idyla, jen nějaká ta rozložitá a příjemně stínící palma chybí.

Nevím, jestli Hemingway někdy navštívil i údolí Viñales, ale kdo se v Havaně zdrží déle, určitě by tam měl vyrazit. Tentokrát dáváme přednost české turistické kanceláři, která vozí turisty na Varadero, ale těm zvědavějším dopřeje i několik dní v kubánské metropoli.

Hned zrána se zdá, že to byla velká chyba. Plánovaný odjezd – v devět hodin, je deset a autobus nikde. Český průvodce se svou kubánskou kolegyní kamsi neustále telefonují a snaží se uklidnit rozčilené účastníky zájezdu. Zejména ty mladší, starší dobře vědí, jak funguje socialismus. Když už se lidi málem rozcházejí do svých pokojů (je čtvrt na dvanáct!!!), konečně přijíždí autobus. Průvodkyně se neustále omlouvá a snaží se vysvětlit, proč došlo ke zpoždění, ale tváře turistů se rozjasní, teprve když autobus zastavuje u obchodu a průvodkyně přináší několik lahví rumu, plastické kalíšky a řidič odkudsi vykouzlí i kostky ledu. Aby toho nebylo málo, na účet cestovky je i koktejl na zastávce při vjezdu do údolí. To už jsou někteří účastníci hodně vláční a rozhodně si na nic nestěžují.

Cestou po dálnici (po níž se pohybují koně i volské povozy) člověka zarazí hloučky Kubánců, které dirigují ženy v jakýchsi uniformách. Česky by se jim dalo říkat vytěžovačky. Zastavují všechna auta s modrou espézetkou (ty patří státním firmám a institucím), a pokud je ve voze místo, musí řidič naložit i několik stopařů. Nařazení má v zemi, kde příliš nefunguje

autobusová doprava, svou logiku. Proč by sedadla ve státních automobilech měla zůstat nevyužitá?

Údolí Viñales je úžasné. Vysoké kopce kolem připomínají homole (říká se jim mogoty) a pod nimi se táhnou políčka s tabákem. I to je návrat do starých časů – žádné traktory, ale voly tažený pluh. Zastavujeme poblíž jedné z malých farem. Starý muž s nezbytným knírem na požádání balí doutníky. Sice to napohled není tak vzrušující jako představa mulatky, která balí doutník na svém odhaleném stehně, ale... Ani doutník není úplně ideální, je trochu měkký, v tomhle prostředí však chutná náramně a zkoušejí ho i nekuřáci.

A další zastávka. Jestliže ráno jsem trochu litoval, že jsme si znovu nenajali Juanita, teď už nelituju. Nejspíš by neznal soukromou restauraci (na Kubě jim říkají paladares) ukrytou v malé osadě. Neupozorňuje na ni žádná cedule u silničky, žádný vývěsní štít, ale je to možná nejpozoruhodnější podnik, s jakým jsem se setkal, a nejen na Kubě. Dlouhý stůl pod stříškou z palmových listů se doslova prohýbá pod mísami s ovocem, zeleninou (včetně velmi chutných batátů, které vzdáleně připomínají naše brambory), ryb, masa (ovšem kromě hovězího, za nelegální porážku krávy hrozí na Kubě vysoký trest, prý, jak říkal Juanito, vyšší než za zabití manželky) a jako vrchol všeho doslova obří langusty. V zemi, kde spousta věcí vůbec není k sehnání, zázrak. Jinak ovšem výsledek rozšířeného směnného obchodu.

Svéráznou tečkou za návštěvou Viñales je pohled na obrovskou malbu Mural se la Prehistorica, kterou na obnažené skále z popudu samotného Fidela stvořil Leovigildo Gonzáles. Nutno říct, že i kubánská průvodkyně se netají rozpaky nad dílem, kterému Kubánci říkají Zrození revolucionáře.

Kvůli rannímu zpoždění se do Havany vracíme až pozdě večer. Sdělují teď už dobře naladěné průvodkyni (všechno se nakonec stihlo), že teď se stěží někde navečeříme. Dojde ke krátké poradě a pak k pozvání do vpravdě luxusního podniku. Tam ovšem už někteří alkoholem zničení účastníci zájezdu ani nejdou. Jejich škoda. Jednu stěnu restaurace u mořského akvária tvoří prosklený bazén, kde předvádí své číslo s delfíny dvojice mladých lidí. A opět skvělé jídlo a spousta alkoholu, to všechno na účet cestovky. Za zmínku stojí i hosté – většinou mladé dvojice ve značkovém oblečení, i na Kubě je zlatá mládež především z řad potomků komunistických funkcionářů a taky pár chlapíků vzezřením i chováním připomínajících někdejší veksláky.

Myslím, že účet za večeři pro dva a pár drinků převyší celoroční Juanitovu výplatu. To hlavně pro ty, kteří touží po návratu jediného spravedlivého řádu – socialismu.

Arif Salichov (1951)

Vystudoval právnickou fakultu brněnské univerzity a léta pracoval jako státní zástupce. Knižně vydal například soubor povídek *Soukromá záležitost*, román *Věk nehybnosti* a výběr ze svých básní a písňových textů.

Neviditelný

Kdysi, ještě v pubertě, jsem přelouskal román H. G. Wellse „Neviditelný“ a dost mě fascinoval. Přál jsem si být na tom jako jeho hlavní hrdina. Už jsem zapomněl, jakou ten muž hrál roli a k čemu mu jeho neviditelnost sloužila, ale myslím, že jeho úloha byla jiná než má vysněná. Účel mé kýžené neviditelnosti nebyl nijak románově ušlechtilý, ale naopak dost přízemní – představoval jsem si, jak neviditelný vstupuju do pokojků svých spolužaček, zejména v dobu, kdy nejsou zcela oblečené. Dokonce jsem si sestavoval hypotetické pořadí, ve kterém bych své voyerství provozoval. Žebříček se průběžně měnil v závislosti na tom, jak mě dívčí púvaby právě oslovovaly. Ta představa mi vydržela dlouho po dočtení knihy, hezky se o ní snilo večer před usnutím, udělala mi hodně radosti a velmi jsem se při ní ve své fantazii vyřádil.

Postupně mi ovšem docházelo, že mé přání je nejen trapné, ale hlavně pouze imaginární. Toužil jsem dostat se k dívkám ne pouze pokoutně, ale ve stavu viditelném a zcela reálném. Pochopil jsem, že je nutné stát se nikoliv neviditelným, ale naopak velmi nepřehlédnutelným. A obezřetně jsem volil účinné zbraně. Patřily k nim v první řadě kytara a můj znělý hlas. Jen co jsem zvládl pár prvních akordů, vláčel jsem nástroj všude s sebou, naučil se sladkobolné písně Petra Nováka i britské protestsongy Karla Kryla i ryčné vypalovačky skupiny Olympic. Dobrou službu mi poskytovala i má sečtělost v oblasti poezie, hojně jsem dívky obloval verši Václava Hraběte a básníků americké beat generation. A časem se mi podařilo nejeden dívčí pokojíček navštívit.

Uteklo pár desítek let, což je jen pouhá krůpěj v řece věčnosti, a já postupně ztrácel ambice i schopnosti vtírat se do ženských obydlí. Přebýval jsem v jednom bytě s jedinou ženou a kupodivu se s tím docela snadno naučil žít. Ale toho bych se nenadál, že se od jisté doby obloukem vrátím k někdejší pubertální četbě díla pana H. G. Wellse. Totiž do dosud nepoznané situace, kdy jsem se opravdu stal neviditelným.

Denně se o tom přesvědčuji, když vstupuju do své oblíbené kavárny, abych vypil svůj polední šálek guatemalské kávy. Těch pár schůdků z rušné ulice do suterénu jsou má via dolorosa, má každodenní křížová cesta, po které je mi souzeno jít. Kavárna je v tu dobu plná studentek z vysoké školy polytechnické i mladých hlučných manažerek, které přes mobil hlasitě vyřizují svůj byznys. Pokaždé vstupuji s nesmělou nadějí, že mě třeba jen jedny oči na vteřinu zaregistrují. Je to marné, jako bych nepřišel, neexistoval. Krčím se osaměle v rohu jako zapomenutý obnošený svrchník.

Ještě štěstí, že mě registruje zdejší obsluha, která mi už bez ptaní přináší espresso piccolo, do kterého sypu dva sáčky hnědého třtinového cukru, abych si trochu osladil svůj neveselý úděl.

Konzultoval jsem tenhle problém v práci se svou půvabnou mladou asistentkou,

která mě zatím musí vnímat, protože jsem jejím nadřízeným. Podívala se na mě s lehkým údivem a snadnou převahou svých pětadvaceti let a doporučila mi řešit situaci tak, že si pořídím elegantní oblečení nejlépe značky Hugo Boss nebo Armani, dýmku a nějakou knihu, která je teď u mladých dívek „in“. Zjistit, co teď u holek v literatuře letí, by nebyl problém. A na chalupě mé ženy dokonce zůstala dýmka i s plechovkou anglického tabáku po jejím bývalém manželovi, musel bych jen překonat odpor k pachuti, kterou kouř z fajfky zanechává v ústech. Ale víte, co by stál takový Boss, Armani, či dokonce Versace? Já to vím. Chvilku jsem surfoval po internetu a rázem pochopil, že mi odpadly i problémy se správným zakouřením dýmky a vhodným čtívem.

Jsem šetrný člověk, a navíc jsem se nedávno definitivně rozhodl, že odejdu do důchodu. Takže se asi budu nakonec muset smířit se svou neviditelností. Půjde to ztuha, není snadné definitivně překročit ten práh mezi bytím a nebytím, je to něco jako malá smrt. Utěšuju se tím, že to snad přece jen nebude až tak zlé – vrátím se do svého juvenilního věku. Zatímco má žena si bude tiše pochruvat, já si před usnutím, s rukama nad hlavou, začnu tiše sumírovat pořadník pokojků dívek, které znám ze své kavárny.

Renesanční Slavonice

Jihočeské Slavonice mají zároveň smůlu i štěstí. Na rozdíl od blízké Telče, která je v sezóně plná turistů, Slavonice jsou přece dál a méně se o nich ví. O to příjemnější je návštěva malého města, v němž zůstaly zachované renesanční domy s fasádami bohatě zdobenými sgrafity. Pozoruhodné jsou i fresky přímo v soukromých domech, ovšem kromě jednoho se turista dovnitř bez pozvání nedostane.

Ještě na počátku středověku dnešní Slavonicko pokrývaly hluboké lesy. Až v 13. století začali přicházet němečtí kolonisté. Postupem času se původní trhová vesnice proměnila ve středověké město obehnané hradbami (ty se bohužel nedochovaly).

Největší rozkvět malého města přišel v období renesance, kdy patřilo milovníku umění Zachariáši z Hradce (ten má také velký podíl na podobě Telče). Za třicetileté války však Slavonice začaly upadat, na čemž se podepsalo i přeložení poštovní cesty Vídeň-Praha. Na druhé straně právě toto (stejně jako skutečnost, že v 19. století nevznikl ve městě prakticky žádný průmysl) způsobilo, že si z dnešního pohledu bohudík historické centrum uchovalo tu milovníky umění obdivovanou renesanční podobu.

PACOVSKÉ STROJÍRNY

Tradice a inovace razí nový směr

- DVANÁCT SPECIALIZOVANÝCH DIVIZÍ
- VYSOKÁ KVALITA ŘEMESLNÉ PRÁCE
- ČESKÉ A ZAHRANIČNÍ CERTIFIKÁTY ISO, TÜV, ASME, GERMANISCHER LLOYD A DALŠÍ

Váš partner pro výrobu komplexních technologických a procesních celků z ušlechtilých nerezových materiálů a mědi pro potravinářský, chemický a farmaceutický průmysl a zemědělství

SAFICHEM group

www.pacovske.cz

Bernard Fest 20

20.-21. června

pátek 20. 6.

16:00

Vysočinka

18:00

No Name

20:00

Tři sestry

22:00

Kryštof

23:45

Kyvadlo

sobota 21. 6.

10:00

Jaroslav Uhlíř

12:00

The Tap Tap

14:00

Divokej Bill

16:00

Děda Mládek Illegal Band

18:00

Miro Žbirka

20:00

Chinaski

22:00

Symphonic Queen

ohňostroj

23:45

Legendy se vrací

	osoba 15-61 let	rodinné (max. 2+2)	osoba 6-14 / 62+ let ZTP (+1)
--	--------------------	-----------------------	-------------------------------------

Pátek	290 Kč	580 Kč	50 Kč
Sobota	350 Kč	700 Kč	50 Kč
Pá + So	490 Kč	980 Kč	100 Kč
předprodej	390 Kč	780 Kč	90 Kč

Předprodej vstupenek je zajištěn na značkových prodejnách BERNARD a v síti TICKET PRO. Dvoudenní vstupenky jsou slosovateľné o hodnotné věcné ceny, slosování proběhne během sobotního večera.

Stanové městečko je vzdáleno od místa festivalu 1,5km v areálu AMK Humpolec Pod Vilémovským lomem, vjezd ze silnice Havlíčkův Brod – Pelhřimov (kemp s občerstvením, WC, hlídáním parkovištěm). Změna programu vyhrazena.

Aktuální informace na
www.bernardfest.cz
www.facebook.com/Bernard.cz